

JUBILEJNÍ

AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

leden – říjen 2024

55

Modlitba jubilejního roku 2025

Otče na nebesích,
ve svém Synu Ježíši Kristu, našem bratru, daroval jsi nám víru
a skrze Ducha Svatého jsi do našich srdcí vlil lásku.
Dej, aby v nás víra a láska probudila blaženou naději
na příchod Tvého království.

Kéž nás Tvoje milost promění v pozorné pěstitele sémě Evangelia,
které zúrodní lidstvo a vesmír
v důvěrném očekávání nového nebe a nové země,
až se po porážce mocností Zla navždy zjeví Tvoje sláva.

Kéž milost tohoto Jubilea v nás, poutnících naděje,
oživí touhu po dobrech nebeských
a vleje do celého světa radost a pokoj našeho Vykupitele.

Tobě, svatý Bože,
ať patří na věčnosti chvála a sláva na věky věků.

Amen.

Obsah

Slovo duchovního správce	2
Krátké slovo k jubilejnímu roku 2025	4
Jak se chystá Řím na jubilejní rok	6
Národní pout' do Říma	9
Svaté brány v jubilejním roce	10
Tři Boží doteky v Římě	12
Kronika	14
Můj pohled na „novou faru“	15
Probíhající opravy ve farnosti v roce 2024	18
Rozhovor s Janem Maškem	19
Zprávy z charity	26
Intronizace arcibiskupa olomouckého	28
„Jsem misionář nebo misijní pole?“	29
Zprávy z Výbuchu	31
Pořád se něco děje	34
Vzpomínky na JUDr. Miroslava Duchoně	36
Příprava na biřmování	40

Milí čtenáři,

farní časopis Agapé vychází po delší době. Věnuje se svatému roku, který je před námi jako nabídka více se přiblížit k našemu Pánu. Je to nabídka smíření s Bohem, vzájemného odpuštění a hledání nových možností k duchovnímu růstu nás všech, i když většina z naší farnosti se asi nevydá do Říma, aby procházela Svatými branami ve čtyřech hlavních římských bazilikách.

V další části časopisu je možno seznámit se s informacemi o stavbě nové fary. Dále následují zprávy z charity, od kapely Výbuch, vzpomínky na zemřelého téměř stoletého pana doktora Duchoně a další zajímavé články.

Přejeme vám všem ve farnosti vše dobré a hojnost Božího požehnání do nastávajícího jubilejního roku. Ať je to rok radosti a pokoje, plný Božích milostí a doteků v našich srdcích.

redakce

Slovo duchovního správce

Vážení čtenáři Agapé,

tato slova čtete v roce, který papež František vyhlásil Rokem modlitby. Je to přípravný rok před Jubileem 2025. Každý z nás jsme se tomuto nabízenému tématu jistě věnovali, neboť modlitba je důležitou součástí našeho života.

Příští rok je vyhlášen jako Jubilejní a v něm máme možnost vyprosít si potřebné Boží milosti a hledat cestu Spásy. Skrze nabídku církve se můžeme k Bohu přiblížit a přitáhnout i ostatní. Jakou formu si zvolíme a jak jubilejní rok využijeme, je na našem uvážení i našich možnostech.

Vyprošuji Vám, aby to byl čas milostí pro všechny.

A ještě mi dovoluete pár slov k výstavbě nové fary:

Výstavba nového bydlení pro kněze je dlouhodobě připravovaný projekt, který vznikl po mém příchodu do Havlíčkova Brodu. Když jsem byl v roce 2017 seznámen s tím, kam se mám stěhovat, tak na otázku, jak vypadá bydlení v Havlíčkově Brodě, mi oba biskupové Jan i Josef sdělili, že je velmi slabé a je třeba s tím něco dělat.

Realita byla ještě těžší, než jsem čekal. Při jedné mši svaté a po mnoha rozhovorech s přáteli, zvážení mnoha možností a mnohaletých propočtů se ukázalo možné řešení. Je to cesta velmi náročná – postavit novou budovu, která by sloužila pro bydlení kněží.

Technické a stavební řešení vznikalo šest let. Prvotní návrh jsem prezentoval při farním dni, kdy započala náročná cesta k současné variantě. Objekt hospodářských budov, používaný jako garáže a skladiště, byl ve velmi špatném stavu. Tři malé byty (případně nejen) pro kněze, bezbariérový vstup a nízkoenergetická náročnost budovy se jeví také jako možnost dalšího využití hlavní farní budovy. Podrobnosti najdete v tomto čísle časopisu.

O hlavní budovu fary je zájem v rámci pronájmu. Je na ní udělaná nová střecha a podařilo se opravit i čelní fasádu. Interiér se bude dotvářet pro farní společenství, kancelář zůstane.

Financování je navrženo tak, aby se mohly využít prostředky, které jsou určeny jen k investičnímu způsobu. Farnost získala investiční finance prodejem restitučních pozemků. Vedeme jednání o prodeji "ztrátových pozemků" (pozemky, které nepřinášejí žádný obrát a jen se platí státní daně a vyžadují údržbu). Dalším zdrojem jsou investiční prostředky, které mají jiné farnosti a mohou je zapůjčit s dlouhodobou návratností. Z nájmu se pak budou finanční prostředky vracet. Existují i další možnosti získání finančních prostředků, o kterých jednáme.

Tento projekt stavby nové fary je schválen stavebním úřadem, Biskupstvím královehradeckým a ekonomickou radou farnosti, vyjádřila se k němu i pastorační rada. Stavbu provádí firma Poličská stavební spol. s r.o., stavební dozor vykonává Ing. Jiří Harašta.

Věřím, že je to dílo k oslavě Boží a prosím Vás o modlitbu a kladnou podporu tohoto díla.

P. Oldřich Kučera

VIZUALIZACE - NOVOSTAVBA FARY (POHLED ZE DVORA)

Krátké slovo k jubilejnímu roku 2025

Téma tohoto čísla Agapé je Jubilejní Svatý rok, který papež František vyhlásil na příští rok 2025. Svaté jubilejní roky úzce souvisí se starozákonní praxí takzvaných milostivých let, což byl vždy každý padesátý rok, kdy podle ustanovení Mojžíšova zákona (3. a 4. kniha Mojžíšova) měla být dána svoboda izraelským otrokům, odpuštěny dluhy a vrácen majetek těm, kteří o něj přišli.

Padesátý rok proto, že to byl rok následující po sedmi sedmiletých obdobích, přičemž sedm je v Bibli symbol plnosti, spočínutí a zasvěcení Hospodinu. Ne vždy však Boží lid ustanovení milostivého léta dodržoval, což pak často bylo tématem pro apel z úst některých proroků, že „srdce Božího lidu ztvrdlo a vzdálilo se Hospodinu“.

Jak jsem vypátral, tak v církvi se slavení mimořádných svatých roků objevuje od roku 1300. Řádné slavení Svatých roků se ale ustálilo až od roku 1450, a to na období vždy po 25 letech. Svatý rok 2025 navazuje na Velké jubileum Svatého roku 2000 a je 25. řádným univerzálním jubileem v dějinách katolické církve.

Tolik k samotnému pojmu. A teď něco k tomu, co pro mě tento rok znamená osobně. Vyhlášení jubilejního milostivého roku je pro mě více než symbolické, protože jsem právě završil svou životní padesátku. Zároveň cítím, že i můj jubilejní padesátý rok byl pro mě spojen se zvláštní Boží milostí. Každý z nás zažíváme lepší a horší časy, období hojnosti i suchopáru. Velkou Boží milost jsem mimo jiné velmi silně prožil už tím, že Božím řízením došlo k uspořádání pouti trvalých jáhnů naší diecéze do Říma. Už když přišel první informativní email od organizátorů, jsem cítil, že mě tam Pán zve, a proto jsem neváhal. A byl to pro mě skutečně čas Boží milosti, kterou jsem už delší čas tak intenzivně neprožil a moc mi pomohla oživit můj duchovní život. O tři z mnoha Božích doteků v Římě, na žádost redaktorů tohoto čísla, se s vámi podělím v samostatném článku, i když jsem to již udělal v kázání po návratu z Říma a napsal to i na farní web.

Opět se mi potvrdila zkušenost, že člověk má dát na ten vnitřní hlas, který mu intuitivně říká, aby něco udělal, i když mu rozum říká, že je mnoho jiných rozumných důvodů, které to zpochybňují. ***Teprve když člověk udělá nějaký krok víry, přichází Boží milost, která by jinak zůstala kdesi skrytá a zablokovaná.***

O co by nám v tom jubilejním roce mělo jít především, vyjadřuje už samotné logo jubilejního roku, které představuje čtyři postavy jako lidstvo přicházející ze čtyř

světových stran. Jeden objímá druhého na znamení bratrství a solidarity. První z lidí se chytá a drží kříže, znamení víry a naděje. Kříž se k lidem naklání, jako by jim šel vstříc. Rozbouřené vlny pod poutníky připomínají neklidné a těžké časy ve světě. Kříž je však ukotven, aby jako kotva vzdoroval vlnám. Pouť na této zemi je poutní společnou. Převažuje barva naděje – zelená.

Pokud **máme být v tomto světě poutníky naděje**, jak nás vyzývá svatý otec, měli bychom být lidmi, kteří:

- sami vidí a druhým lidem pomáhají vidět kolem sebe, v sobě i v druhých to dobré
- jsou sami díky víře zakotvení v tom, co nepomíjí, a druhým lidem podávají ruku a oporu
- jsou na cestě, a to znamená, že nezůstávají stát na místě v tom, co už našli, ale mají odvahu hledat nové cesty, aby došli dál
- vnáší do tohoto rozděleného světa pokoj a smíření a snaží se o ně
- přijímají druhé i s jejich chybami, protože jsou si sami vědomi svých chyb
- se nevzdávají, i když se mnohdy zdá jejich úsilí marné
- nejdou k Bohu sami, ale společně s druhými, a přizpůsobí svůj krok těm slabším a pomalejším

Petr Trefil - trvalý jáhen

Svatý otec František zvolil pro Jubileum 2025 motto „Poutníci naděje“. V následném dopise Papežské radě pro novou evangelizaci Svatý otec důvody této volby vysvětlil takto: „Musíme udržovat pochodeň naděje, která nám byla dána, v plamenech a udělat vše pro to, aby každý znovu získal sílu a jistotu hledět do budoucnosti s otevřenou myslí, důvěřivým srdcem a prozíravě. Nadcházející jubileum bude velmi nápomocné při znovuvytváření atmosféry naděje a důvěry jako znamení obnoveného znovuzrození, jehož naléhavost všichni cítíme. Proto jsem zvolil motto Poutníci naděje.“

Jak se chystá Řím na jubilejní rok

Tradice, inovace a duchovní obnova

Jubilejní rok 2025 se nezadržitelně blíží a Řím, město, které je úzce spjato s historií křesťanství, se na tuto významnou událost pečlivě připravuje. Jubilea, slavená od středověku každých 25 let, jsou pro věřící obdobím odpuštění hříchů, duchovní obnovy a posílení víry. Jubilejní rok 2025 bude výjimečný nejen svým duchovním významem, ale i organizačními přípravami a technickými novinkami, které mají zajistit, aby tato slavnost proběhla co nejdůstojněji a zároveň bezpečně a plynule pro miliony poutníků, kteří se do Věčného města chystají.

Co znamená Jubilejní rok?

Katolická tradice Jubilejního roku sahá až na počátek 14. století, kdy papež Bonifác VIII. v roce 1300 vyhlásil první Jubileum. Jubileum je obdobím milosti, duchovního povzbuzení a obrácení se ke středu našeho života – k Bohu. Během Jubilea je například možné získat plnomocné odpustky za splnění obvyklých podmínek: modlitby na úmysl papeže, zpověď, přijetí eucharistie a návštěvu čtyř hlavních římských bazilik (sv. Petra, sv. Pavla za hradbami, sv. Jana v Lateránu a Panny Marie Větší).

Téma Jubilea 2025 zní „Poutníci naděje“, což odkazuje na ústřední motiv cesty víry, kterou každý z nás prochází. Poutník je v tomto smyslu symbolem hledání Boha, smyslu a pravdy o svém životě. Tato myšlenka je zvláště důležitá v době, kdy svět čelí mnoha krizím – ekologickým, politickým i sociálním. Jubilejní rok má být tedy příležitostí nejen k osobní duchovní obnově, ale i k modlitbě za mír a naději pro celý svět.

Technické přípravy města Říma

Přípravy na Jubileum jsou rozsáhlé a dotýkají se mnoha oblastí. Řím očekává, že se do města během jubilejního roku vydá až 30 milionů poutníků – tedy asi celé tři České republiky! Tato čísla kladou značné nároky na infrastrukturu, bezpečnost a organizaci celého města. Jedním z hlavních cílů organizátorů je zajistit, aby Řím zvládl nápor poutníků bez větších problémů. Pracuje se na zlepšení dopravního systému, zejména na rozšíření kapacit městské hromadné dopravy a modernizaci stanic metra a vlaků. Ulice v okolí bazilik a hlavních památek procházejí opravami a rekonstrukcí, aby byly připravené na příliv mnoha věřících. Já například při každé cestě ze školy pozoruji, jak před Lateránskou bazilikou probíhají terénní úpravy a stavba nových kašen. Důležitou součástí je v dnešním

světě samozřejmě také otázka bezpečnosti. Složky IZS spolupracují s italskou vládou a Vatikánem na vypracování bezpečnostních plánů. Zahrnují instalaci moderních bezpečnostních kamer, kontrolní stanoviště a zvýšenou přítomnost policie. Od posledního svatého roku 2016 jsme si zvykli v ulicích města potkávat po zuby ozbrojené vojáky se samopaly. Moje cesta na univerzitu vede kolem Kolosea, kde jedno z těchto vojenských stanovišť vyrostlo.

Dalším důležitým prvkem příprav jsou ekologické a udržitelné iniciativy. V souladu s poselstvím papeže Františka v encyklice *Laudato si'* je kladen důraz na snižování „ekologické stopy“ Jubilea. Plánuje se například zavedení ekologických dopravních prostředků a důraz na recyklaci odpadu (což je v Itálii velké téma, u nás jsme dnes o několik mílových kroků dále...). Vatikán také usiluje o to, aby byly materiály používané při organizaci akcí co nejšetrnější k životnímu prostředí.

Kulturní a duchovní program

Jubileum 2025 bude doprovázeno bohatým kulturním a duchovním programem. Vatikán připravuje řadu mezinárodních konferencí, duchovních setkání, výstav a koncertů, které mají prohloubit víru a připomenout křesťanské hodnoty. Během celého roku budou probíhat liturgie, kající bohoslužby a modlitby za světový mír. Jednou z hlavních událostí bude slavnostní otevření Svaté brány (*Porta Santa*) v bazilice sv. Petra, které tradičně zahajuje Jubilejní rok. Papež František bude prvním, kdo touto branou projde, a symbolicky tak zahájí období milosti

pro celé lidstvo, pro každého z nás. Očekává se, že mnozí věřící z různých koutů světa přijdou do Říma právě proto, aby prošli touto branou, vykonali pouť k apoštolským prahům a povzbudili se ve své víře.

Pozvání k naději

Jubilejní rok není jen událostí pro poutníky, kteří se vydají do Říma (anebo pro ty, kdo zde v roce 2025 budou studovat). Je to příležitost pro každého z nás, ať už jsme kdekoliv, obnovit svůj vztah s Bohem a prohloubit svou víru. Jubileum nám připomíná, že i když procházíme těžkostmi, naše cesta má smysl a cíl. Jsme poutníci, kteří kráčí k věčnosti, a tato cesta nás učí trpělivosti, pokoře a naději.

Kéž by nás Jubilejní rok 2025 inspiroval k tomu, abychom každý den nacházeli chvíli pro modlitbu a rozjímání nad naším životem. Svět kolem nás se rychle mění, čelíme nejistotám, ale v Boží lásce najdeme pevný bod, o který se můžeme opřít. Jubileum je výzvou k tomu, abychom znovu našli radost a pokoj v Kristu, který je zdrojem naší naděje.

Ať se tedy nadcházející Jubilejní rok stane pro nás všechny dobou milosti, vděčnosti a duchovní obnovy. Modleme se společně za to, aby mír a naděje provázely nejen naše osobní životy, společenství naší farnosti, ale i celý svět. Jubileum 2025 nám připomíná, že Bůh nikdy neopouští svou církev a vždy nás vede k plnosti života ve společenství s ním.

Duchovně (a snad i technicky) připravené město Řím vás očekává s otevřenou náručí! Buďme i my poutníky naděje, těmi, kteří na sebou denně berou svůj kříž a následují Krista, pramen a vrchol veškeré naděje.

z Říma se za vás rád modlí a ze srdce žehná

P. Petr Soukal

Národní pout' do Říma

Česká biskupská konference rozhodla o uspořádání národní poutě českých a moravských diecézí.

Byl ustanoven poutní výbor ze jmenovaných zástupců jednotlivých diecézí, za který odpovídá královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál. Už nyní je možné se na jednotlivé diecézní koordinátory obrátit.

Národní pout' do Říma se uskuteční ve dnech 28. – 30. března 2025. Věřící z ČR na ni doprovodí i biskupové Čech, Moravy a Slezska. Jednotlivé diecéze nabízí ve spolupráci s cestovními kanceláři poutní zájezdy, na které se můžete již také přihlašovat.

Informace lze získat na www.cirkev.cz/narodni-pout-do-rima-2025.

Společný program

Pátek 28. března 2025

Bazilika sv. Klementa

dopoledne modlitba u hrobu sv. Cyrila

Bazilika sv. Jana v Lateráně

Svatá brána a mše svatá

Sobota 29. března 2025

Vatikán

Audience s papežem Františkem

Bazilika sv. Petra

Svatá brána a mše svatá

Neděle 30. března 2025

Bazilika Santa Maria Maggiore

odpoledne Svata brána a mše svatá

Zakončení národní pouti

Účast ve spolupráci s vybranými cestovními kanceláři a doprovodné programy zajišťují pro každou diecézi pověřeni poutní referenti.

Svaté brány v jubilejním roce

Svaté (jubilejní) roky jsou vždy spojeny s otevřením Svatých bran ve významných kostelích.

Při překračování prahu Svaté brány si poutník připomíná úryvek z Janova evangelia: *“Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mě, bude zachráněn; bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu.”* (Jan 10,9)

Procházení Svatou bránou vyjadřuje rozhodnutí následovat Ježíše jako Dobrého pastýře a nechat se jím vést.

Svatý rok nabízí věřícím možnost získat plnomocné odpustky pro sebe nebo pro zemřelé.

Je to rok smíření a obrácení, solidarity a oddanosti spravedlnosti ve službě Bohu a svým bratřím a sestrám.

Před Jubileem 2025 papež František ve své indikační bule nazvané *Spes non confundit* (Naděje nezklame) stanovuje, že budou otevřeny Svaté brány ve čtyřech hlavních římských bazilikách - ve svatopetrské bazilice ve Vatikánu, v Lateránské bazilice sv. Jana, v bazilice Panny Marie Sněžné a v bazilice sv. Pavla za hradbami. Výjimkou bude Svatá brána v jedné věznici, kterou si papež osobně přeje otevřít, *“aby vězňům nabídl konkrétní znamení blízkosti”*.

Kdy se Svaté brány otevřou?

V dokumentu *Spes non confundit* papež František oznámil, že Jubilejní rok bude zahájen otevřením Svaté brány v bazilice sv. Petra **na Štědrý den roku 2024**. Svatou bránu tohoto chrámu otevírá papež pouze na začátku Jubilejního roku. Obvykle je to první brána, která se při zahájení Svatého roku otevírá. První doklad o tom, že se obřad konal ve svatopetrské bazilice, pochází z roku 1500 za pontifikátu Alexandra VI.

V neděli 29. prosince 2024 na svátek Svaté rodiny otevře papež Svatou bránu Lateránské baziliky v Římě. Ve stejný den bude ve všech katedrálách a konkatedrálách po celém světě sloužit mši svatou místní biskup u příležitosti zahájení Jubilea.

Na slavnost Panny Marie, Matky Boží, **1. ledna 2025** otevře papež František Svatou bránu baziliky Panny Marie Sněžné a Svatou bránu baziliky sv. Pavla za hradbami v neděli **5. ledna 2025** o vigílii Zjevení Páně.

Jubileum skončí 28. prosince 2025 v místních církvích po celém světě, přičemž ve stejný den se uzavřou Svaté brány Lateránské baziliky i bazilik Panny Marie Sněžné a sv. Pavla za hradbami. Jubilejní rok bude formálně ukončen v Římě o slavnosti Zjevení Páně 6. ledna 2026.

Otevření Svatých bran:

24. 12. 2024 – vigílie slavnosti Narození Páně - bazilika sv. Petra

29. 12. 2024 – svátek Svaté rodiny – Lateránská bazilika sv. Jana

1. 1. 2025 – slavnost Matky Boží, Panny Marie – bazilika P. Marie Sněžné

5. 1. 2025 – vigílie Zjevení Páně – bazilika sv. Pavla za hradbami

Uzavření Svatých bran:

28. 12. 2025 – Lateránská bazilika, Panny Marie Sněžné a sv. Pavla za hradbami

6. 1. 2026 – bazilika sv. Petra ve Vatikánu

převzato z internetových stránek

Tři Boží doteky v Římě

V září jsem se účastnil pouti trvalých jáhnů do Říma, kterou pořádala královéhradecká diecéze. Pout' byla velmi vydařená a z různých událostí a zážitků jsem vnímal, jak se Bůh dotýká mého srdce.

První Boží dotek, o který se s vámi touto cestou podělím, byl, když jsme ve čtvrtek 12. září měli slavit mši svatou v kryptě svatopetrské baziliky právě v den mých 50. narozenin, ale z důvodu zdržení nás někdo předešel. Stáli jsme totiž venku a čekali na bezpečnostní kontrolu v dlouhém zástupu poutníků a přitom měli rezervaci na čas 7:15. Nevím, jak vy, ale já jsem byl poněkud neklidný a plný pokušení, abychom se tam nějak/jakkoli dostali. Náš spirituál P. Prokop Brož byl ale naprosto klidný a nechával věci plynout. Když jsem pak byl spolu s jáhnem Pavlem Nixou a P. Brožem v sakristii pro věci ke mši a slyšel, jak nám sdělují tu nemilou skutečnost, že už je dole obsazeno, tak mi to bylo líto.

Ale Bůh je plný překvapení, protože ten italský mladík, snad poslední pikolík, co vydával v sakristii liturgické věci a bez jakýchkoli pravomocí, po delší rozpravě přesvědčil šéfa k tomu, aby nás pustili k hlavnímu oltáři před hrobem svatého Petra, i když se to u žádných návštěv nedělá... A byli jsme tam... A tak to prostě v životě je.

Je dobré být vnímaví k Božím cestám a nesnažit se svou netrpělivostí stavět Bohu do cesty a on nás pak mnohdy překvapí něčím nečekaným a lepším, než bylo to, co jsme s lítostí ztratili.

Druhý dotek se týká Panny Marie. Ve sbírkách vatikánského muzea mě doslova přitáhlo sousoší od Francesca Messiny, které ztvárňuje Marii stojící za zmučeným a vysíleným Kristem sotva stojícím na nohou.

Geniálně vyjadřuje vztah Marie ke Kristu, její důvěru v Boha a vztah Marie k nám.

Marie stojí za Kristem, stojí za námi.

Ničemu nebrání, nestaví se do cesty, ale podpírá a cítí spolu s námi. Kristus cítil její dech, její dotek a to pro něho bylo to, co potřeboval...

Totéž nabízí Maria i nám.

Třetí dotek byl v Sixtinské kapli, když jsem konečně na vlastní oči viděl Michelangelovu fresku Adam a Stvořitel. Je tam Adam laxně vegetící v ráji, ležící a opírající se o pravý loket, jak podává Bohu levou ruku jako „leklou rybu“, leží k němu dokonce otočen nohama napřed, což nesevčdí o nějaké snaze... Zatímco Bůh se zoufale snaží natáhnout k němu, jako by se měl zřítit z nebe dolů jako do propasti a od pádu ho zadržují jen andělé.

Jak jsem tam tak stál s hlavou zakloněnou a díval jsem se vzhůru, doslova jsem cítil tu dynamiku Božího pohybu, jako bych pozoroval někoho na okraji srázu a měl strach o každý jeho krok. Michelangelo myslím geniálně vyjádřil, jak my lidé býváme vůči Bohu vlažní a mnohdy neteční navzdory jeho úžasné lásce a tomu, jak nám jde naproti.

Petr Trefil - trvalý jáhen

Kronika

Matrika pokřtěných

(listopad 2023 – září 2024)

Simona Lédlová, Matěj Duzbaba, Ondřej Martin Brabec, Richard Michael Jenka
Jonáš Jan Rejda, Amálie Miluše Ďásková, Adam Jan Mendl, Anna Marie
Veronika Lhotská, Lukáš Hovorka, Natálie Panská, Nikola Panská, Marcus
Parma, Liliana Novotná, Jonáš Jakub Benda, Bohuslav Klapka, Richard Kryštof
Šturm, Barbora Eva Břízová, Emílie Markéta Dubnová, Anastázie Lucie
Melechovská, Veronika Anna Jindrová, Alexandr Ladaňuk, Tomáš Adam
Obršlík, Kryštof Petr Obršlík, Adam Holas, Eliška Štěpánka Kovářová, Viola
Iveta Pecnová, Kristýna Bobková, Jindřich David Sokal

Matrika oddaných

(listopad 2023 – září 2024)

Tomáš Mišta a Marie Horáková
Martin Žák a Barbora Machková
Michael Petrus a Zuzana Bendová
Jakub Fikar a Jana Kučerová

Tomáš Mišta se žení

Marie Líbalová (1933), Josef Dočkal (1946)

František Svoboda (1943), Júlia Majerová (1944), Marie Melčová (1949)

Juliana Zezuláková (1965), Marie Jonášová (1934), MUDr. Josef Svoboda (1931),
Božena Plíhalová (1926)

Jiřina Pospíchalová (1937), Jaroslav Duba (1940), Josef Císař (1985), Marie Pazderková
(1941)

Božena Teclová (1936), Marie Sedláková (1936), Jaroslava Kittnerová (1942), Jarmila
Paboušková (1936), Mgr. Věra Zedníková (1935)

Marie Lankašová (1945), Marie Tajovská (1942), Hana Stejskalová (1942), Eva
Beránková (1933), Květuše Mottlová (1951), Soňa Fučíková (1933)

Karel Gígal (1941), Marie Kocmanová (1928)

Marie Šrámková (1937), Josef Kubát (1939)

Ing. Josef Domkář (1945), Anna Křenová (1939), Augustýn Karel (1954), Ing. Imrich
Gablech (1954), Karel Hylíš (1928), Marie Coufalová (1933)

Stanislav Ondriáš (1977), Zdeňka Fikarová (1933), Marie Koubková (1930), Karel
Dočkal (1943)

Můj pohled na „novou faru“

Milí farníci, kteří čtete toto číslo Agapé,

již delší čas vnímám váš zájem a zároveň smíšené dojmy, ty kladné i ty negativní, které v naší farnosti budí realizace stavby nové fary s bytovými jednotkami pro naše kněze. Proto mi z tohoto místa dovoluji, abych se s vámi podělil o svůj pohled na věc.

Začnu tím, že vize nové fary a rekonstrukce s následným lepším využitím staré budovy, ale i revitalizace farní zahrady a postupně i kostelů, je něco, co jsem mohl vnímat u P. Oldřicha Kučery de facto ihned po jeho nástupu do naší farnosti. To když mě, pana Šulce a pana Doležala jakožto tehdejší členy ekonomické rady provázela farou a konzultoval s námi své první dojmy a rodící se vize. Myslím, že P. Oldřich má veliký dar měnit věci k tomu, aby byly upravenější, útulnější a zároveň lépe využité a nebyly zatíženy nutnými náklady na samoučelné užívání, ale přinášely do farního rozpočtu i nějaký hmotný přínos. To je totiž do budoucna jediná cesta životaschopného samostatného financování církve. Jeho vizi postupných změn a novinek proto za sebe osobně vítám.

Pravdou ovšem je, a to mě opravdu mrzí, že není dostatečná komunikace s ekonomickou radou farnosti a zejména s farníky. Mnohé změny a investice se dějí totiž tak, že je všichni vnímáme až ve fázi realizace, jsme zaskočení a máme pocit, že nemáme možnost se jakkoliv vyjádřit. Tímto nechci P. Oldřicha nijak soudit, jen dávám na papír, jak to cítím a jak to slýchám z vašich řad a přemýšlím, co s tím. Uvědomuji si, že mnohé věci vznikaly z neplánovaných příležitostí, které se za běhu objevily. Uvědomuji si, že sáhodlouhé diskuse by možná vedly k tomu, že by se udělal jen zlomek toho, co tady v naší farnosti k lepšímu za pár let zrealizoval pan děkan. Chápu, že pluralita názorů v naší farnosti je jistě velká a že někdy je nutné věci jaksí vzít na sebe. Myslím a chci tomu věřit, že v tom ze strany našeho pana faráře není arogance moci, jak někteří říkají, ale spíš to, že rád dotahuje věci do konce. Možná v tom je i jeho častá zachmuřelost, se kterou mnohdy přehnaně nahlíží výtky a připomínky nás farníků, což pak mrzí a bere radost nejen jemu, ale i nám. Možná je překážkou lepší komunikace i jeho ostych přít se s farníky a obhajovat to, v čem cítí své povolání. Nevím. Každopádně je to oboustranné nedorozumění.

Modlím se, aby se to negativní vzájemné nastavení postojů proměnilo, a modlím se za uvolnění nálady a za vzájemnou radostnou důvěru, kterou od nás potřebují naši kněží, ale potřebujeme ji i my farníci od kněží, třeba v tom, že nám bude dopřán větší svobodný prostor ve farních aktivitách a v tom, že budeme nejen informováni, ale i zaangażováni do rozhodovacího procesu v naší farnosti.

Co se týče samotné nové fary a s tím souvisejících věcí, tak to vnímám takto. Mrzí mě sice, že k realizaci se přistoupilo ve chvíli, kdy ještě nemáme finančně pokryty očekávané investice, protože jsem z diskuse na jarní pastorační radě vnímal většinou shodu na tom, že finální rozhodnutí padne až po vyjasnění dvou velkých otázek. Tou první bylo setrvání P. Oldřicha ve farnosti, jelikož mu právě končila sedmiletá lhůta ustanovení do farnosti, abychom nezatěžovali tímto projektem jeho případného nástupce. Tato podmínka byla splněna, protože otec biskup Jan P. Oldřich v naší farnosti ponechal. A tou druhou podmínkou bylo vyjasnění záležitosti kolem majetkového převodu kostela svaté Kateřiny na město. Tato otázka zatím stále visí ve vzduchu a tím pádem i financování její další rekonstrukce. V této otázce jsem byl sice nemile zaskočen, ale přesto nakonec neztrácím v realizaci projektu nové fary svoji důvěru. Proč? Protože za těch pár let, co u nás P. Oldřich působí, udělal spoustu práce. Dokázal sehnat finance jak na rozsáhlou rekonstrukci fary, spolufinancování opravy kostela svaté Kateřiny a Trojice, boční kaple svaté Barbory a dalších věcí. Nevím zatím o jediné věci, která by nevyšla a znamenala pro farnost nějaký zásadní problém. Proto věřím, že i projekt nové fary bude nakonec úspěšně dotažen do konce a spolu s ním i nové vize využití staré fary.

Mnozí oprávněně namítáte, zda v současné předražené době potřebujeme novou faru? Zprv ta myšlenka se neobjevila až teď v době zdražení, ale je tady na stole už několik let. To, že se ji nepodařilo realizovat v levnějších časech, není vinou

vedení farnosti, ale vinou velmi komplikovaného a letitého jednání s památkáři ohledně objektu farních garáží, kde má nová fara stát.

Zadruhé si myslím, že kromě toho, že nová fara přinese určitý zasloužený větší komfort a soukromí našim duchovním, mohla by přinést i úsporu v provozních nákladech na vytápění apod. Zamýšlené uvolnění objektu staré fary částečně pro pastorační aktivity a z velké části pro pronájem Oblastní Charitě Havlíčkův Brod proto vnímám jako pozitivní. Myslím totiž, že užší propojení života farnosti s Charitou bude oboustranně prospěšné. Hmotně, ale i duchovně. Záleží ovšem na angažovanosti nás farníků. Jsem přesvědčený, že prostřednictvím pronájmu objektu Charitě se ze staré budovy, jejíž provoz farnost značně finančně zatěžuje, může stát objekt, který si na svůj provoz vlastně vydělá. A to by bohatě stačilo. Očekávám, že by to mohlo být oboustranně výhodné i pro samotnou Charitu, což několikrát a opakovaně deklarovala i paní ředitelka na jednání pastorační rady.

Závěrem bych se chtěl zastat i těch z vás, kteří jste k projektu nové fary zdrženliví nebo jste dokonce proti. Velmi mě mrzí rezignace Jana Krýsy na funkci člena v pastorační radě. Ale na druhou stranu mu děkuji za jeho odvalu se i takto ostře vyhranit, protože chápu jeho krok jako veliký a potřebný apel, abychom i jako církevní společenství více dbali na zásady transparentního hospodaření.

Přál bych si, aby ekonomická i pastorační rada byla skutečným partnerem v rozhodování kněží. Aby se lépe dařilo dopředu komunikovat ohledně důležitých investic a jejich praktických dopadů v hospodaření. Aby se začala ve farnosti prezentovat ekonomická rozvaha a plán investic na roky příští. Aby rozhodování zejména ekonomické rady farnosti (ale i pastorační rady, která je jen poradním orgánem) mělo opravdu váhu a nebylo tak formální, jako tomu bylo doposud (nejen nyní, ale bylo tomu tak i v minulosti), bohužel i mojí vlastní vinou, protože jsem pro to dříve ve funkci člena v ekonomických radách nic neudělal.

Pokud jste dočetli až sem, tak vám děkuji. Přál bych si, aby tyto řádky pomohly ke vzájemnému pochopení a zlepšení toho, co nám zadržává. Jsem přesvědčený, že bez odvahy dělat náročné a nové věci se nikdy nic nového nezrodí. Pokaždé, když sedím v našem kostele, tak obdivuju, co byli schopni vybudovat naši předkové a co všechno nám zanechali. My bychom neměli jen udržovat, co jsme převzali, ale měli bychom umět tvořit věci nové. Také žasnu nad tím, jak odvážní jsou naši evangeličtí bratři, kteří v hrstce členů před léty postavili novou modlitebnu Církve bratrské za Černým mostem a jiní nahoře na Chotěbořské ulici zrekonstruovali svůj sborový dům Českobratrské církve evangelické. Nebojme se (nejen nové fary) ani my, protože naši farní rodinu tvoří spousta dobrých, obětavých a šikovných lidí.

Petr Trefil – trvalý jáhen

Probíhající opravy ve farnosti v roce 2024

Fasáda děkanství – 1. etapa:

833.010 Kč (stavební práce)

58.433 Kč (restaurátorské práce)

celkem 891.443 Kč

finanční podíl: 348.000 Kč - Ministerstvo kultury – regenerace památkových
zón prostřednictvím Města Havlíčkův Brod

80.000 Kč - Město Havlíčkův Brod

463.443 Kč - farnost HB

Restaurování bočního oltáře sv. Barbory v kostele Nanebevzetí Panny Marie:

etapa pro rok 2024 - celkem 321.860 Kč

finanční podíl: 280.000 Kč - Ministerstvo kultury

41.860 Kč - farnost HB

Konsolidace náhrobního kamene u vchodu ve zdi kostela Nanebevzetí Panny Marie:

Nařízení ze strany NPÚ - konsolidace před počátkem zimního období

Aktuálně je v řešení - předpokládaná cena cca 50.000 Kč (farnost HB)

Jan Mašek
stavební technik vikariátu Havlíčkův Brod a Humpolec
masek.jan@dihk.cz, +420731698433

Rozhovor s Janem Maškem, stavebním technikem

Honzo, prosím, můžeš se čtenářům Agapé trochu představit?

Pro mnohé budu asi trochu záhadná postava, protože nemám dar úplného sblížení a výřečnosti a navíc jsem silný introvert. To, co asi každého zajímá, je, že jsem z nevěřící rodiny a na cestě k Bohu mi pomohli nejdříve Adventisté sedmého dne a to koncem střední školy a do náruče katolické církve mě pak přivedla moje žena Markétka a pan farář Karel Hodík z Lučice.

Co Tvoje rodina?

Ta nejužší čítá celkem šest členů. Máme se ženou čtyři děti, z toho dvě jsou již dospělé.

Pracuješ teď na faře – co tam děláš?

Vypadá to, že tam pracuji, ale vlastně pouze využívám kancelář děkanství se souhlasem otce Oldřicha, i když někdy se má práce ubírat i k faře samotné a objektům, které má naše farnost ve vlastnictví.

Aha. Takže pan farář není Tvůj šéf?

To je vcelku úsměvné. Nejsem zaměstnancem farnosti a pana faráře Kučery, jak jsem již několikrát slyšel, jsem zaměstnán biskupstvím jako stavební technik pro vikariáty Havlíčkův Brod a Humpolec. Ale abych to trochu zkomplikoval, dá se říci, že každý farář, který chce cokoli řešit na kulturní památce nebo jen na objektu, který farnosti patří, se pak stává do jisté míry mým šéfem, protože vše co dělám, musí být s požehnáním a vlastně i přáním každého kněze - správce majetku.

Co je Tvou náplní práce?

Šíře je obrovská a výčetem by to byl dlouhý seznam, ale asi to nejdůležitější a to, co každého zajímá a je každým rokem vidět, je administrace dotačních titulů a to jak z Kraje Vysočina, tak z Ministerstva kultury, tak i z měst a obcí. Pak veškerá stavební příprava a realizace včetně vyúčtování. Jako stavební technik samozřejmě řeším údržbu objektů, ať už památkově chráněných, tak i běžných,

a s tím vše související. Bohužel velké množství památkově chráněných objektů je ve špatném, někdy až havarijním stavu.

Hm, jak se říká – máš „práce jak na kostele“. Údržby a opravy všech těch starých staveb jsou asi dost náročné, ne?

Ano jsou. Jsou náročné především na správnou přípravu, protože oprava kulturních památek a restaurování mobiliáře se neobejde bez dotačních titulů. Myslím, že se nedopustím ničeho špatného, když uvedu, že v tomto roce na zmíněných dvou vikariátech mám zodpovědnost za projekty čítající bezmála 15 milionů Kč a to do toho není zahrnuta stavba nové fary u nás na zahradě děkanství.

Nedávno se opravovala fasáda na průčelí budovy fary. Vypadá to dobře.

Přesně tak. Podařila se nám získat dotace z Ministerstva kultury, která je určena pro regeneraci památkových zón. O tuto dotaci žádá na základě naší žádosti a našich podkladů Město Havlíčkův Brod, které se zároveň tímto zavazuje k finanční spoluúčasti.

A co stavba nové fary? Kdysi se o ní mluvilo, potom vše utichlo a zdánlivě se nic nedělo. Poslední dobou je ale tato akce opět na pořadu dne. Některé farníky to asi překvapilo...

Všichni máme asi v paměti nadšení otce Oldřicha, kdy nám prezentoval podobu nové fary a upravené zahrady a to za stálých konzultací s památkáři. A přesto, že již byla hotová projektová dokumentace, která byla i několikrát upravována právě na popud památkářů, byla tato nakonec samotnými památkáři smetena ze stolu, odborně - nebyla schválena širším kolegiem, které mělo odsouhlasit tuto stavbu. Nejen, že to zkomplikovalo stavbu jako takovou, ale hlavně za těch několik let, než se dospělo ke shodě, se cena vyšplhala na dvojnásobek. Tedy jestliže se mělo před několika lety stavět za částku o něco vyšší jak 5 milionů, nyní stojí nová budova fary téměř 10.095.000 Kč.

A nešly by přebudovat jen garáže na bydlení?

Cenově bychom na tom byli velmi podobně a stále by to byla stará budova, která byla navíc ve špatném technickém stavu. Počátkem 20. let fungovala jako chlévý a zdi byly zasoleny, části dřevěných stropů byly napadeny dřevomorkou... atd.

No, bydlení ve staré budově asi není moc pohodlné a možná je i nepraktické. Ale co by se mělo stát se starou farou, kdyby se postavila nová?

Samozřejmě je to otevřené téma a vstupuje do něj z velké části pronájem, buď celé budovy jako kancelářské, nebo i po menších částech menším subjektům. Děkanská budova je na velmi lukrativním a exkluzivním místě a zájem o ni je. Abych předešel dalším spekulacím - zázemí pro život farního společenství zde bude zachováno.

Jak by ta nová fara měla vlastně vypadat?

Nová fara bude sestávat ze tří menších bytů 2+KK, z toho prostřední byt bude mezonetový. Energetická náročnost budovy bude B⁶³ - tedy velmi úsporná.

POHLEDY – NOVOSTAVBA FARY

Za mě jde o velké zklamání, že nám památkáři nepovolili nic víc než kopírovat hospodářskou budovu z počátku 20. století, která zde stála, byť bude na větším půdorysu. Myslím, že chránit památku je jedna věc, ale stavět nový objekt, aby se tvářil jako něco starého a vlastně nepřinášel nic nového, inovativního a není přiznán jako moderní prvek citlivě zasazený do širšího rámce, je smutné a hlavně naprosto ploché a neplodné. Jen si bude objekt hrát na něco, co není a nikdy už nebude... Jaká škoda ...

Takže všechna „úřední razítka“ jsou pohromadě a teď se může začít reálně stavět?

Ano, „razítkovanou“ jsme úspěšně zvládli na jaře. Nyní máme již za sebou demolici staré budovy, která nebyla vhodná k rekonstrukci. Udělala se základová deska a začínají se stavět obvodové zdi.

Jaký je časový plán stavby?

Smlouva je nastavena tak, že nejdéle do 16 měsíců od podpisu bude budova nejen postavena, ale i zkolaudována. Věřím, že do Vánoc bude hrubá stavba. Nastěhování předpokládám příští rok během prázdnin.

Kolik firem bylo ve výběrovém řízení a jaké jsou zkušenosti s firmou, která vyhrála?

Standardně se dělá výběrové řízení, v kterém jsou tři oslovené firmy. Ale na základě žádostí některých farníků se oslovilo celkem šest stavebních firem a z toho pět se jich zúčastnilo výběrového řízení.

S vítězem Poličská stavební s. r. o. jsou dlouhodobé výborné zkušenosti, jsem za to rád, protože se nemusíme obávat, že dojde například k napadání projektové dokumentace a s tím i k enormním vícenákladům, což v dnešním „stavebním světě“ není vůbec nic ojedinělého.

Co myslíš – úplně všichni z farnosti asi nebudou stavbě nové fary fandit... Dají se očekávat nějaké nepříjemnosti a potíže?

Samozřejmě, jsme lidé a co člověk, to názor. Vždy se najdou hlasy proti, ať dělá člověk cokoli s nejlepším svědomím a vědomím. Jako křesťanské společenství, jako součást katolické církve si musíme uvědomit, že vzhledem k budoucí 100% odluce církve od státu, která je za dveřmi, zde máme příležitost, že by stará budova děkanství mohla naší farnosti generovat zisk. Navíc asi není tajemství, že kněží ubývají a větší a velká města budou duchovním centrem i více farností než jsme byli zvyklí doposud.

Já jsem optimista a velkou zárukou pro mě není jen viditelná a jasná práce, co zde za těch pár let otec Oldřich dokázal, vlastně nejen zde, ale v každé farnosti, kterou má jako správce na starosti. Jsou to opravy, o kterých naši farníci nevědí, nevidí je nebo se s nimi setkali jen okrajově, ale také je pro mě důležitá podpora a souhlas biskupství, protože vím, že obhájit tak náročný projekt není jednoduché a bez souhlasu biskupství bychom žádnou novou faru neměli. A právě v panu biskupovi a generálním vikáři máme nyní velké fandry a podporovatele a přímluvce tohoto pilotního projektu v naší diecézi.

Takže pan biskup tuto stavbu schválil s nadšením?

U samotných jednání na biskupství jsem nebyl přítomen, ale celý schvalovací proces není jen o rozhodnutí pana biskupa. Každý větší projekt musí odsouhlasit, tedy spíše každý větší projekt musí žadatel (v našem případě otec Oldřich) obhájit a to u svého nadřízeného (generálního vikáře), na majetkovém oddělení, ale především na ekonomickém oddělení. Ale samozřejmě poslední a rozhodující slovo má vždy náš pan biskup Jan.

Která obhajoba ze zmíněných je nejtěžší?

Jak jsem řekl, u jednání jsem nebyl, ale určitě a z logiky věci se to nabízí, že je nejtěžší obhájit projekt na ekonomickém oddělení. Jen těžko v dnešní době dostanete souhlas a doporučení hlavního ekonoma, pokud by se jednalo o velmi riskantní nebo nedomyšlenou investici s nejasným koncem návratnosti.

Je něco, co Ty sám chceš vzkázat našim farníkům?

Vyjděme prosím z křesťanského „socialismu“, jakési pokrouceniny křesťanské svobody snoubící se s předlistopadovou ideologií, že všechno je všech. Věci mají ve světě řád a každý neseme nějakou míru zodpovědnosti. Mnohdy překračujeme tyto rámce ohánějíce se „vlastní“ svobodou a pak je ještě uražena naše ješitnost, když jsme pokáráni nebo vykázáni do patřičných mezí.

Také k sobě buďme prosím milosrdní a učme se jeden druhému odpouštět, ať spolu ve farnosti stále rozvíjíme hlavě ducha pokoje.

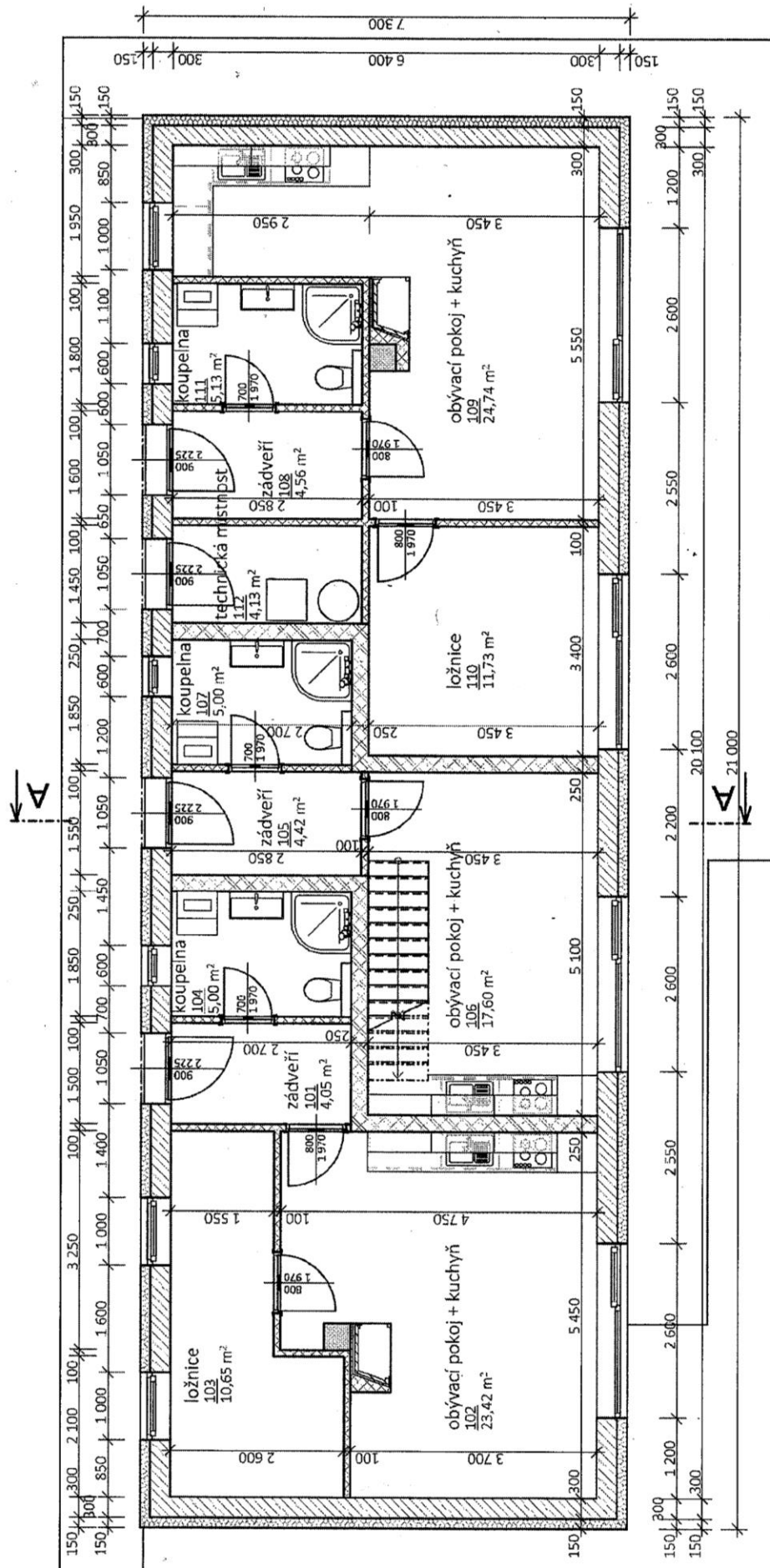
A jedna velká prosba na závěr, přijímejme vždy své kněze, které nám Bůh posílá, v úctě a učme se jako správní křesťané přijímat je i jako lidi, myšleno i s jejich slabostmi. Sami se potýkáme se svojí hříšností a oni nad námi také nelámou hůl, i když některé hříchy opakujeme stále dokola. Určitě si zaslouží naši pomoc a podporu v jejich nelehké službě a samozřejmě i naše modlitby.

Honzo, moc díky za rozhovor a zajímavé informace. Přeji Ti vše dobré a hodně Božího požehání v osobním i pracovním životě.

za redakci Agapé Marta Růžková

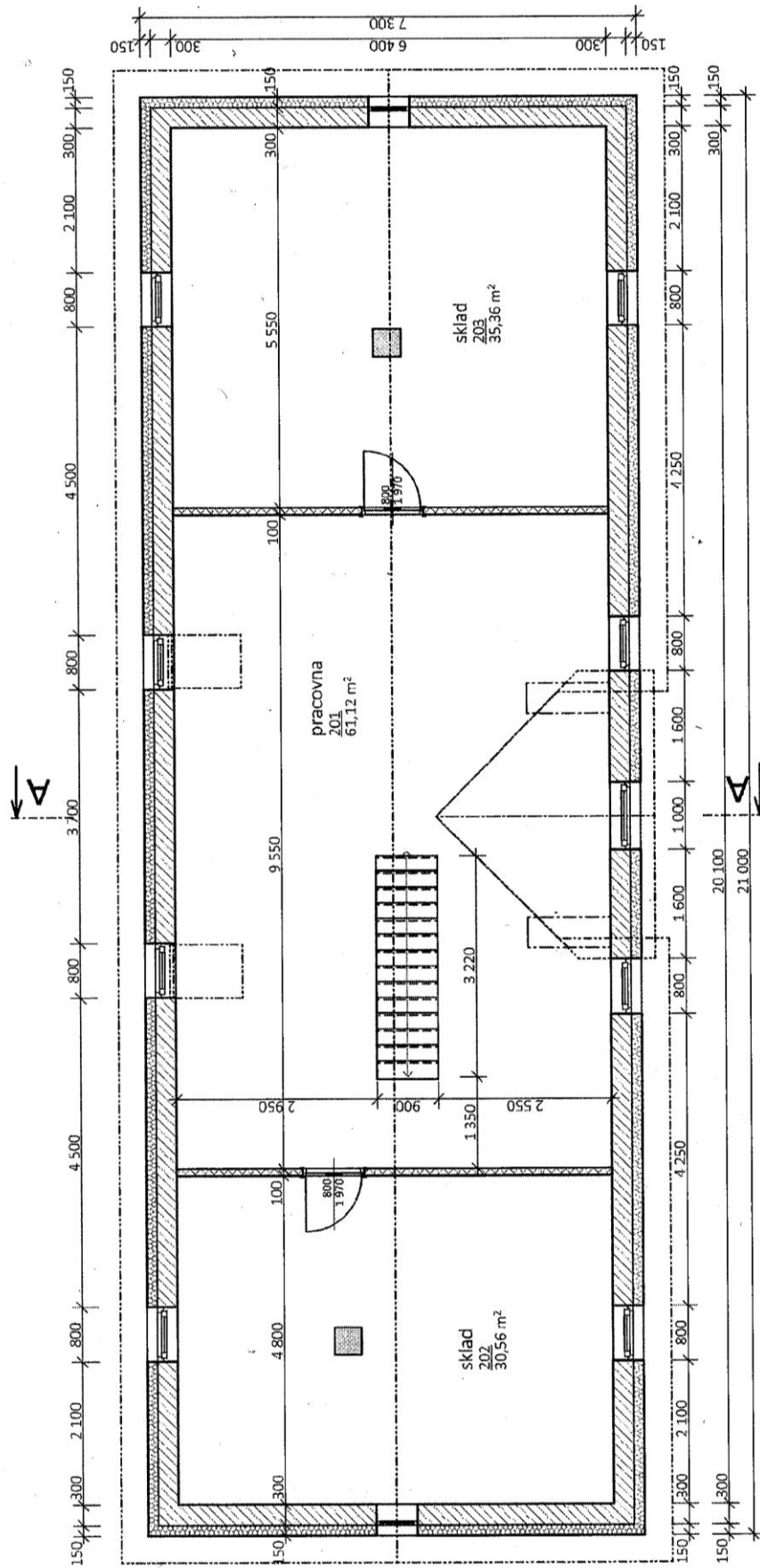

VIZUALIZACE – NOVOSTAVBA FARY (SEVERNÍ POHLED)

PŮDORYS 1.NP
NOVOSTAVBA FARY
 Havlíčkův Brod, parc. č. st. 262

PŮDORYS 2.NP

NOVOSTAVBA FARY

Havlíčkův Brod, parc. č. st. 262

Zprávy z charity

Vážení čtenáři,

dovolte mi, abych Vás seznámila s aktuálním děním v naší organizaci, vyhlídkami na budoucnost a s výsledky naší práce za uplynulé období.

V současné době je pro nás nejvyšší prioritou **nákup a rekonstrukce budovy bývalé ekonomické školy** v Havlíčkově Brodě. Aktuálně je podána žádost o dotaci, kde vyčkáváme na výsledek, který bude, doufejme, pozitivní. Současné prostory, v kterých pobýváme, již nevyhovují našim potřebám a je velmi důležité, že pořízení nových prostor budeme schopni všechny naše služby sjednotit pod jednu střechu. Díky tomu našim klientům zvýšíme komplexnost poskytovaných služeb. Celková rekonstrukce vyjde na 80 – 85 miliónů korun. 10 miliónů korun přislíbil Kraj Vysočina, zbytek financí získáme díky Národnímu plánu obnovy.

Důležité je zmínit, že chceme **rozšířit středisko Rané péče**. Služba střediska Rané péče Havlíčkův Brod je určena úplným a neúplným rodinám pečujícím o děti od narození do 7 let věku se zdravotním postižením, život limitujícím onemocněním a jiným zdravotním postižením. Má v péči rodiny dětí, jejichž vývoj je v důsledku nepříznivého zdravotního stavu ohrožen (předčasný porod, nerovnoměrný či opožděný vývoj, poruchy autistického spektra, úrazy, chronické nemoci). Rodinou se rozumí rodiče, dítě, sourozenci, pěstouni, popřípadě pečující osoba.

Nové prostory budou sloužit k **pořádání vzdělávacích aktivit a workshopů** pro rodiče, pedagogy a další osoby pracující s dětmi s komplexními potřebami v raném věku. Tyto prostory bychom rádi dále využívali k tzv. síťování mezi organizacemi, které se věnují problematice rané péče a časné paliativní péče u dětí. Rozšíření spočívá i v podpoře matek (rodin), které čekají narození dítěte s handicapem.

V rámci projektu se počítá s nově vzniklou psychoterapeutickou podporou pro rodiče dětí s komplexními potřebami – směr logoterapie a existenciální analýza.

Rozšířené vzdělávací aktivity: V nových prostorách budou probíhat různé vzdělávací aktivity a workshopy zaměřené na problematiku rané péče. Tyto aktivity budou zahrnovat témata jako:

- Vývoj dítěte v raném věku
- Vývojové potřeby dítěte v nemoci
- Seznámení s dětskou a perinatální paliativní péčí – plánování a koordinace péče pro závažně nemocné děti
- Podpora zdravého vývoje dítěte
- Prevence problémů v raném věku

- Včasná intervence
- Spolupráce s rodiči, zdravotnickými pracovníky a pedagogy
- Potřeby rodičů s nemocným a ve vývoji ohroženým dítětem

Dále řešíme **budovu azylového domu pro matky s dětmi** zde v Havlíčkově Brodě. Tato budova je v majetku města a její stav již neodpovídá požadavkům na tuto službu. Hledáme proto jinou budovu, kterou bychom koupili a zrekonstruovali také z Národního plánu obnovy. Současná budova je určená pro 6 matek a 14 dětí.

V tuto chvíli probíhá také **materiálová sbírka pro občany zasažené povodněmi**, je zapojena nemocnice v Havlíčkově Brodě, Město Havlíčkův Brod a další obce. Vybíráme trvanlivé potraviny, balenou vodu a dezinfekční prostředky. Čekáme na pokyn Charity ČR, až opadne první vlna, jakou pomoc budou postižené obce potřebovat.

Ke dni 31. 12. 2024 končí činnost **Mateřského centra Zvoneček**. Činnost Mateřského centra Zvoneček bude od 1. 1. 2025 zajišťovat Informační a poradenské centrum Vysočina o.p.s., které bude pokračovat v prarodinných aktivitách v dosavadních prostorách centra. Všem nám záleží především na zachování kvalitních služeb pro rodiny z Havlíčkova Brodu a okolí a jsme velmi potěšeni, že se podařilo najít společné řešení, které přispívá ke spokojenosti občanů města. Tato spolupráce je důležitým krokem k udržení podpory rodin v regionu a zajištění plynulého přechodu v poskytování služeb.

V roce 2024 jsme při **Tříkrálové sbírce** společně v Havlíčkově Brodě dokázali opět velké věci. Díky 111 koledníkům a 38 místním koordinátorům se podařilo vybrat úctyhodných 203.983 Kč, z toho přímo v našem kostele 25.898 Kč. Vybrané prostředky významně přispějí potřebným. Pro nadcházející rok hledáme další dobrovolníky, kteří by se k nám připojili a pomohli nám dosáhnout ještě lepších výsledků. Rádi bychom všem zúčastněným ještě jednou poděkovali za jejich nezdolné nasazení a ochotu pomoci dobré věci.

Pro tříkrálovou sbírku v roce 2025 jsme pro vás připravili **Živý betlém** s třemi králi a **tříkrálový koncert**. Toto by mělo proběhnout pravděpodobně v sobotu 4. 1. 2025. Budeme se těšit na Vaši návštěvu.

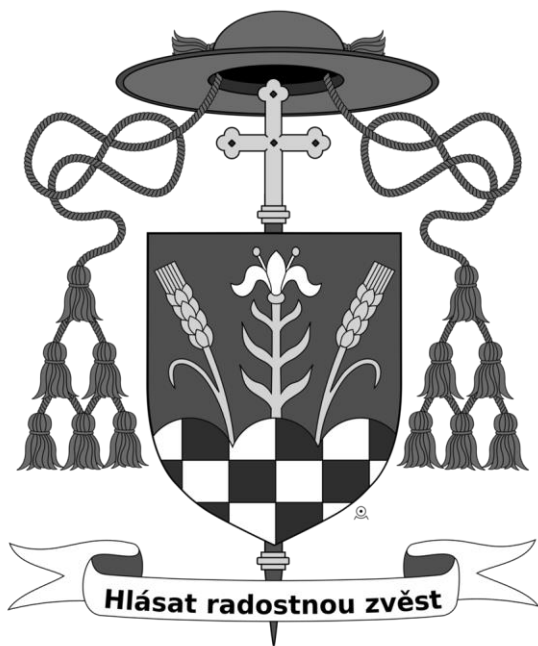
Ráda bych vás také pozvala v sobotu 16. 11. 2024 na **Benefiční ples** v klubu OKO. Výtěžek z plesu bude předán rodině handicapované holčičky. Hraje zde kapela VARIACE. Všichni jste srdečně vítáni!

Ing. Veronika Vašíčková
ředitelka Oblastní charity Havlíčkův Brod

Intronizace arcibiskupa olomouckého

V pátek 9. února 2024 v poledne jmenoval papež František Mons. Josefa Nuzíka, dosavadního administrátora arcidiecéze olomoucké, 15. arcibiskupem olomouckým a metropolitou moravským. Intronizace se uskutečnila v sobotu 13. dubna 2024 od 10 hod v katedrále svatého Václava v Olomouci.

Olomoucký arcibiskupský stolec byl neobsazen od července roku 2022, kdy tehdejší arcibiskup Mons. Jan Graubner odešel do čela arcidiecéze pražské.

Chtěl jsem se této slavnosti také zúčastnit, a tak jsem se vydal v sobotu 13. dubna vlakem do Olomouce. Ke katedrále svatého Václava jsem se dostal včas, zrovna vycházel liturgický průvod. Mezi návštěvníky sledujícími dění v katedrále na velkoplošné obrazovce umístěné u kapitulního kostela svaté Anny jsem potkal našeho oblíbeného bývalého farníka Tomáše Mištu, který nyní žije ve Fryštáku.

Úvodem slavnosti byla přečtena bula papeže Františka, jíž jmenoval Josefa Nuzíka arcibiskupem olomouckým. Bulu

poté převzal kancléř arcidiecézní kurie pomocný biskup Mons. Antonín Basler a bude uložena v archivu kurie. Apoštolský nuncius v České republice Jude Thaddeus Okolo předal Josefu Nuzíkovi biskupskou berlu a arcibiskup Nuzík usedl na katedru. Mše pokračovala prvním a druhým čtením, které četli Nuzíkova neteř a synovec. Otec arcibiskup Nuzík v krátkém, ale velmi pěkném kázání připomněl, že evangelium není kronika o historickém působení apoštolů Ježíše Krista, není zprávou v minulém čase, jak to kdysi bylo, ale že evangelium je zprávou v čase přítomném.

V závěru mše svaté proběhly pozdravy hostů (za ČBK její předseda arcibiskup pražský Jan Graubner, poté zástupci za rodiny, kněze, řeholníky a obec Strání, kde se nový arcibiskup narodil a vyrůstal spolu se svými deseti sourozenci – čtyřmi bratry a šesti sestrami). Na úplný závěr mše svaté – po požehnání – zazněl Svatováclavský chorál. Bylo velmi ohromující slyšet téměř 3500 lidí, jak zpívají tuto krásnou starobylou píseň.

Po mši následovalo občerstvení – pro kněze a pozvané hosty v arcibiskupském paláci, pro ostatní na parkáně před katedrálou. Bylo tam obrovské množství lidí.

Odpoledne byl venku přítomen i otec arcibiskup Josef Nuzík a přijímal gratulace. Také já jsem mu mohl podat ruku a popřát hodně sil v jeho službě.

Cestou zpět domů jsem pocítil velkou vděčnost Pánu za tento vydařený slavnostní den. Modlím se za arcibiskupa Josefa Nuzíka a přeji mu vše dobré! Bohu díky!

Jan Pavlík

„Jsem misionář nebo misijní pole?“

Tato věta byla mottem letošní konference Charis, která proběhla na začátku července v Brně.

Pět dnů jsme se společně modlili, chválili Pána zpěvem, slavili mši svatou, poslouchali přednášky, svědectví, pěvecké vystoupení, divadlo atd. Program byl opravdu nabitý.

Aby to nebylo jen o teorii, součástí programu byla i praxe. Ti, kteří měli odvahu, vyšli jeden večer do ulic Brna ve dvojicích. Oslovovali lidi, zvali je do kostela, nabízeli modlitbu a hovořili o tom, co koná Bůh v jejich životě. Než misionáři vyšli do ulic, předcházelo krátké uvedení, společná modlitba a požehnání. Při modlitbě byla položena otázka, nad kterou se měli zamyslet:

*„Jak Bůh projevuje svou přítomnost v mém životě?
Co Bůh v mém životě vykonal, jak se mě dotkl
během posledních 14 dnů nebo dnes?
Dokážu o tom, co Bůh v mém životě koná, vydat svědectví?“*

Když jsem se nad otázkami zamýšlela, překvapilo mě, jak automaticky беру, co Bůh v mém životě koná. Jak málo Bohu děkuji za vše, co od něj přijímám. Díky tomu jsem si uvědomila, že se můj vztah s Bohem dostává do stereotypu a může ustrnout na mrtvém bodě. Než jsem však zůstala stát na místě, přišel impuls a tím byla modlitba na konferenci a tyto položené otázky. Jsou to otázky i pro každého z vás.

Každý pokřtěný člověk je zároveň misionářem a měl by ve svém okolí vydávat svědectví o tom, jaké má zkušenosti s Bohem a s vírou. Jak Bůh mění jeho život. Nyní jsem tedy na tom jak? Jsem misionář nebo misijní pole? V Božím slově píše evangelista Marek 16,15:

„Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu stvoření.“

Zda jsme misionáři či misijní pole, jsem si uvědomila v polovině srpna na náměstí v Havlíčkově Brodě, kde se uskutečnila modlitba chval pod vedením kapely El worship ze Žďáru nad Sázavou s průvodním slovem P. Trefila. Naše farnost se na celkové organizaci nijak nepodílela, jen jsme byli pozváni, abychom se této modlitby účastnili. Byla nám nabídnuta možnost vyjít mimo kostelní zdi. Být misionáři, modlit se, zpívat. Jestli nás bylo hodně či málo, nevím, ale lavičky před pódiem byly více prázdné, než zaplněné. Přesto to byly chvíle, kdy se Bůh dotýkal skrze modlitbu a píseň nejen nás, ale i lidí sedících na lavičkách na náměstí, v zahrádkách popíjejících kávu a kolemjdoucích. Byly to Bohem požehnané chvíle pro celé město.

Slova chválové písně, která zazněla:

*Dotkni se očí mých můj Pane, abych uviděl tě.
Dotkni se rtů mých, abych mohl chválit Tvé jméno.
Dotkni se srdce mého Pane, obnovuj mě,
sešli svého Ducha, aby očistil mne.*

Lída Blažková

Zprávy z Výbuchu

VÝBUCH, křesťanské hudební uskupení v Havlíčkově Brodě.

Jestliže tě láká zpívat a hrát, třeba na mši svatou, tak doprovázíme každou první neděli mši svatou v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Havlíčkově Brodě. Sraz na zkoušku je vždy ráno před mší - v 7:30 na faře v HB.

Jsi vítaný (vítaná). Tel: 608 419 357 - Michal, mail: vybuch@googlegroups.com

NOC KOSTELŮ – *pohledem Marcely*

Máme obrovskou radost z čím dál plnějšího kostela lidí různého vyznání i třeba „nevyznání“ v tuto společnou kostelní noc. Je zde cítit pohoda a zvláštní očekávání „Převyšujícího“. Naším cílem je předávat víru, pustit druhé nahlédnout do našeho společenství a to pravdivě, lidsky s humorem nám vlastním a s přáním, aby se Pán dotýkal nás všech a přitahoval si nás blíže k sobě. K tomuto cíli značně přispívá lídr skupiny Michal svým doprovodným slovem. Snažíme se udělat průřez pestrosti v naší hudbě, takže zaznívají písně kontemplativní, chválové, Taizé, muzikálové (Jesus Christ Super Star), ale i koledy a tzv. pohybovky pro děti i dospělé. Ve tmě kostela jsme letos zapalovali svíce od paškálu jako proud radosti, lásky a energie – na každého se dostalo - nikdo nebyl v tu chvíli sám. Velkým zpestřením je i losování o ceny. Tentokrát tři výherci obdrželi pecen výborného chleba a půl kg růžové soli (máme být solí země). Letos jsme poprvé představili chválové prapory, se kterými máme také velké plány u nás ve farnosti.

VÝBUCH VÝLET 2024 – KOKOŘÍNSKO – *pohledem Honzy a Kristi*

Stejně jako každý rok, tak i letos jsme se vydali na tradiční „Výbuch výlet“. Na konci června jsme strávili čtyři dny na krásném Kokořínsku. Jak to tak bývá, vyrazili jsme už ve čtvrtek odpoledne z Havlíčkova Brodu. Cestou na chatu, která se nachází kousek pod hradem Kokořín, jsme navštívili Sedlec v Kutné Hoře. Měli jsme možnost navštívit jak kostnici, tak i samotný kostel Všech svatých, který se nachází nedaleko. Hrad Kokořín jsme na výletu nemohli vynechat, a proto jsme se tam vypravili hned v pátek dopoledne. Měli jsme krásnou hodinovou prohlídkou s moc milou paní průvodkyní. Po Kokořínu jsme se přesunuli do vesnice Želízy, kde jsme viděli Čertovy hlavy. Potom jsme prošli okolí Želíz a došli až na místní koupaliště, kde jsme se zchladili. Cestou na chatu jsme se ještě zastavili na vidimských lávkách. Jde o betonové lávky bez zábradlí, které jsou vyztužené ocelovými nosníky a spojují jednotlivé rokle mezi vrcholky skal. Večerní program bylo zhodnocení našeho vystoupení v rámci Noci kostelů 2024. V sobotu jsme se vydali na procházku a obdivovali další krásy Kokořínska. Následoval přesun na exkurzi do rodinného pivovaru v Lobči. Pan průvodce, který je i majitelem, byl famózní a všechny nás nadchl. Součástí prohlídky byla i ochutnávka piv přímo z tanků. Zároveň jsme se skvěle najedli v pivovarské restauraci. Odpoledne jsme navštívili koupaliště ve Mšeně. Navečer jsme se vydali na adrenalinový zážitek v podobě chození v zaplavené jeskyňce.

A nakonec jsme vylezli i na nedaleké Pokličky. Večer nesměl chybět táborák a opékání buřtů. V neděli jsme po sobě vše uklidili a odjeli z ubytování. Konec výletu to však ještě nebyl. Cestou zpátky jsme se stavili znovu na Vidimské lávky a potom jsme dorazili do Mladé Boleslavi obdivovat krásy Škodovky. Po zhlédnutí nádherných exponátů jsme se už jenom rozloučili a rozjeli se do svých domovů.

SVATÝ VÁCLAV V PETRKOVĚ - pohledem Martina

Tak jako tomu bylo v letech minulých, i letos se v obci Petrkov nedaleko Havlíčkova Brodu konalo tradiční setkání kapely Výbuch a přátel k oslavě svátku patrona země české, svatého Václava. Setkání probíhalo od soboty do neděle a na programu bylo společné sdílení aktivit, které členové Výbuchu prožívali v tomto roce, degustace vín (mimo mešní), konzumace potravin domácí výroby z lokálních zdrojů a duchovní program - letos na téma "Jak vidím Boha". To vše za podpory obce Petrkov, která pro účely akce zapůjčila prostory hasičské zbrojnice. V neděli pak kapela Výbuch odehrála doprovod mše svaté u kapličky sv. Václava v Petrkově, kterou celebroidl otec P. Mgr. Jakub Jan Sarkander Med, OPraem. I přes nepřízeň počasí byla účast hojná a tak jsme nehráli, jak se ve Výbuchu říká, přesilovku. Děkujeme všem zúčastněným a budeme se těšit zase za rok.

VÝBUŠÁCKÁ MANŽELSTVÍ JSOU NA VZESTUPU – pohledem novomonaželů - Kiki a Marťa (ted' už Gašparovi)

Byl 14. říjen 2023. Pro někoho jeden z mnoha obyčejných (deštivých) dnů. Pro někoho jeden z těch neobyčejných. Někdo měl tento den narozeniny, někdo třeba úspěšně zvládl některou ze svých životních zkoušek, někdo udělal dobrý skutek, někdo byl zrovna na cestě na „dechberoucí výbušácký“ večer chval... a někdo se připravoval na oznámení zasnub své druhé rodině - Výbuchu. Takových úsměvů z nadšení a zároveň údivů z uvědomění si: “Aha, vy už vlastně nejste ty děti...”, by člověk těžko pohledal jinde.

Než se stihl rok s rokem sejít, udála se ona slavnost. Dne 14. 9. 2024 jsme si my, Kristýnka a Marťa, slíbili lásku, úctu, věrnost a tím přijali svátost manželství v Želivě. Výbušáci u toho samozřejmě nemohli chybět! Nejen, že to byli vážení svatebčané, ale zároveň proměnili celebrou mši svatou v nezapomenutelný hudební zážitek - jak pro novomanžele, tak i pro ostatní přítomné. Všechny písně byly podány originálním způsobem, jak to umí jen málokdo.

Nejen na mši se povedlo členům Výbuchu vytvořit úžasnou atmosféru - velmi se jim to dařilo i v rámci svatebního veselí. Vůbec nevadilo, že venku už pátý den usilovně přšelo - uvnitř se všichni smáli a radovali, jak jen to šlo.

Často si říkáme, jaké musí mít asi člověk štěstí, že jeho kroky Pán Bůh zavede právě do tak jedinečného společenství jako je Výbuch. Díky, Výbušáci, za veškerou pomoc (a že jí bylo moc moc!), modlitby, legraci, úžasný hudební doprovod... a za to, že podporujete farnost, ale i jedince. ♥☐

PS. Prý můžeme až do 14. 9. 2025 udělovat novomanželská požehnání... takže milý čtenáři, žehnáme Ti ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Pořád se něco děje

V havlíckobrodské farnosti se koná mnoho akcí, některé jsou pravidelné, některé mimořádné.

Z těch pravidelných akcí je to například **farní kavárna**, která je otevřena každou neděli po mši svaté na faře a nabízí příležitost k přátelskému popovídání. Jednou měsíčně v sobotu večer se koná **manželské setkání**, kde se manželé z farnosti zamýšlejí nad různými tématy týkajícími se partnerského a rodinného života. **Mládež od 12 let** se schází na faře každou sudou sobotu večer se svým programem, který zahrnuje povídání o víře i různé zábavné hry. Pro **dívky z prvního stupně** je každých 14 dní spolčo v pátek v podvečer, pro děti základní školy se vyučuje **náboženství** pravidelně každý týden odpoledne podle rozvrhu jednotlivých ročníků. Tento školní rok se také začali scházet ti, kteří se připravují na přijetí svátosti **biřmování** – v pátek po večerní mši svaté. Během týdne se schází pět skupinek **Modliteb matek**, některé na faře, jiné v soukromí. Každou druhou středu v měsíci se koná **Nikodémova noc** – adorace před Nejsvětější Svátostí oltářní s příležitostí přistoupit ke svátosti smíření či duchovnímu rozhovoru. **Adorace** se koná také každý čtvrtek od 17 hod přede mší svatou. Ve středu ráno od 7:30 je pravidelně **modlitba růžence** za mír na celém světě. V měsíci říjnu byli všichni pozváni k modlitbě růžence se společnými úmysly také každý pátek před večerní mší svatou. Dvakrát měsíčně se **uklízí kostel** Nanebevzetí Panny Marie – ve středu po ranní mši sv. nebo v pátek po večerní podle rozpisu ve vývěsce.

Z jednorázových akcí připomenu z letošního roku **postní duchovní obnovu** s generálním vikářem P. Janem Pasekou, která byla hojně navštívena. V sobotu 27. 4. uspořádala kapela Výbuch v našem kostele **Večer chval**. První květnový čtvrtek přijela na návštěvu **diecézní koordinátorka společenství Modliteb matek** Markéta Karlíková a strávila odpoledne s místními farnicemi, které chodí do tohoto společenství. V sobotu 11. 5. se konal **farní výlet** autobusem na poutní místo Panny Marie Pomocnice křesťanů na Chlumek u Luže. Mimo to navštívili farníci i kostel sv. Bartoloměje v Kočí a nově postavený ekumenický kostel Boží Lásky v Budislavi. Ve stejný den se na faře konalo **setkání místních varhaníků** s profesionálním varhaníkem Martinem Kubátem, který přijel z jižních Čech. Součástí byly i individuální konzultace přímo u varhan.

Na konci června jsme pogratalovali P. Jirímu Vojtěchu Černému, který slavil **30 let od svého kněžského svěcení**.

O prázdninách o slavnosti Panny Marie Nanebevzaté sloužil mši svatou **novokněz P. Vojtěch Razima**. Pozvali jsme ho, i když byl vysvěcen za diecézi českobudějovickou, neboť v Havlíčkově Brodě trávil svá studentská léta, když

zde studoval střední průmyslovou školu stavební. Bydlel na internátě a v našem kostele často ministroval. Pochází od Pelhřimova. Byl mezi námi moc rád a uděloval také novokněžské požehnání. Poté se konalo setkání s občerstvením na farní zahradě.

Farní zahrada ožila také v neděli odpoledne 1. září, kdy se konal **farní den**. Skauti z oddílu Blesk připravili pro děti různé aktivity a soutěže a ostatní měli možnost popovídat u dobré kávy a napečených dobrot.

V sobotu 7. 9. se konala **farní pouť do Číhoště**, tentokrát již podesáté. Někteří se vydali pěšky 35 km z Havlíčkova Brodu, někteří přijeli auty. Na mši svaté se nás sešlo asi 60 a odpoledne na farním dvoře byl pozdní oběd – objednané řízky, které k Číhošti již tradičně patří.

V polovině září jsme blahopřáli při mši svaté našemu jáhnu Petru Trefilovi, který slavil **padesátiny**. Byla to příležitost poděkovat mu za vše, co pro naši farnost obětavě a s ochotou dělá. Potom následovala oslava ve farní knihovně.

V sobotu večer 5. 10. se uskutečnil **varhanní recitál** Václava Růžka. Posluchači se mohli na hodinku ponořit do tónů královského nástroje. Atmosféru umocnil zajímavě osvětlený interiér kostela. Polovina příchozích nebyli praktikující věřící. Věříme, že si z kostela odnášeli radost a pokoj v srdci.

Jako každý rok se slavila předposlední neděle v říjnu **misijní neděle**. A tak v neděli 20. 10. se shromáždily děti k neobvyklému obětnímu průvodu. Přinášely k oltáři různé předměty a k tomu zněly prosby za vše potřebné v misiích. Po mši svaté se odcházejícím nabízely misijní koláče a výtěžek z prodeje byl věnován na papežská misijní díla.

Díky všem, kteří přicházejí na farní akce a aktivně se jich účastníte. Díky všem, kteří nachystají potřebné prostory, i těm, kteří přinesou nějaké občerstvení. Díky našim kněžím, když přijmou pozvání a stráví s námi svůj čas. Díky i těm, kteří jsou ochotni vydržet do konce akce a potom vše uklidit. Díky všem, kteří s sebou přinášejí dobrou náladu a obětavě se zapojují tam, kde je to třeba. A díky i těm, kteří se za naši farnost modlí a podporují nás tímto způsobem.

MR

Vzpomínky na JUDr. Miroslava Duchoně

(*24. ledna 1925 + 4. října 2024)

Pan doktor Miroslav Duchoň zemřel 4. října 2024 ve věku téměř 100 let. Poslední dobou již do našeho kostela kvůli zdravotním potížím nemohl chodit, ale jistě jej všichni farníci znali, zvláště ti starší, kteří s ním prožili v Havlíčkově Brodě mnoho let. Přinášíme pár vzpomínek na tak mimořádného člověka.

fotografie ze zájezdu do Třebíče (asi před 20 lety)

„Prosím pěkně“ a „Jistěže ano...“

To jsou obraty, které jsem často slýchal z úst pana JUDr. Miroslava Duchoně, který před pár dny ve svých 99 letech odešel k Pánu, ač se velmi těšil na své 100. narozeniny. Pokud bych na něj měl zavzpomínat, tak první, co mi naskočí, by bylo jeho intelektuální založení.

Vzpomínám na dobu dávno minulou, když ještě farní knihovnu vedl pan učitel Staněk, jak tam jako stálí návštěvníci chodívali pan Duchoň a pan Šulc, jak spolu zasvěceně rozmlouvali na různá témata a nad knihami a jejich autory. Mrzí mě, že jsem tehdy neměl více času tam s nimi pobýt a jako nedouk alespoň poslouchat. Pan Duchoň knihami žil.

Vzpomínám, jak jsem ho mohl před lety párkrát navštívit u něj doma v jeho domečku v Čechovce. Bydlel kousek od Pecnových a Topolovských. Sepisoval tehdy jakýsi článek či dopis na biskupství. A také jak jsme spolu několikrát

hovořili o kostele svaté Kateřiny, jejíž osud mu velmi ležel na srdci. Dokonce až tolik, že ze svých celoživotních úspor byl s paní Patočkovou ochoten věnovat finanční částku v řádu statisíců korun. Tehdy jsem jeho záměrům neuměl nijak pomoci a bylo úžasné, jak Mgr. Vítěk Vodrážka s jejich spolkem na záchranu kostela sv. Kateřiny a se spolkem Motanice rozjeli dílo, ze kterého se pan Duchoň jistě velmi těšil.

Vzpomínám, jak vypadala jeho staromládenecká domácnost v Čechovce se spoustou rozečtených knih. Kdosi mi vyprávěl, jak u něho v obývacím pokoji malovali a jak je žádal, aby mu po vymalování určitě vrátili kromě nábytku i toho pavoučka, co u něho za kamny delší čas bydlí.

Pan Duchoň byl člověkem, který byl celý život věrný svým zásadám. Nikdy by například nepřijal Tělo Páně bez předešlé zpovědi. Proto o služby jáhna, až na pár výjimek, moc „nestál“, protože potřeboval kněze. Chodíval za ním P. Černý. I přes svůj pokročilý věk se stále o něco zajímal. Neustále četl, a to dokonce i ve francouzštině, a nechal si proto dokonce posílat z knihovny francouzské noviny a poezii. Stále se zajímal o veřejný život a politiku.

Život mu chutnal a byl na světě rád. Proto se s pomocí svého anděla v osobě paní Patočkové mnohokrát zotavil, ač to s ním od jeho tuším 85 let několikrát vypadalo dosti nahnutě. Vzpomínám, jak jsem ho s paní Patočkovou vezl na očkování proti Covidu a jak v nemocnici s humorem rozmlouval se zdravotní sestrou. Říkal, že by tu rád ještě pár let byl.

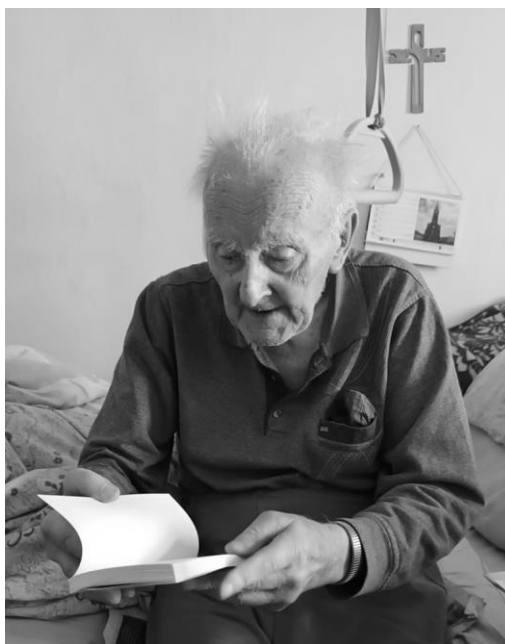
Byl to člověk zásadový a někdy až úzkostně trvající na svém. Byl osobitý a noblesní. V posledních letech dost špatně slyšel a občas nemohl najít naslouchátko, protože ho zlobilo, a tak ho z ucha vyndával a pak nemohl najít. Bylo poněkud groteskní a zároveň i trošku náročné s ním komunikovat.

Chtěl bych z tohoto místa moc a moc poděkovat paní Patočkové, která se ho ujala a vzala k sobě na byt v Horní ulici a obětavě o něho dlouhá léta pečovala, ač sama měla již pokročilý věk a zdravotní obtíže. Pod okny pana Duchoně a paní Patočkové chodíme dnes a denně snad všichni netušíc, že tam v hlubokém přátelství a úctě žili dva úžasní lidé. Pokaždé, když jsem do toho domu vstoupil, měl jsem v dobrém slova smyslu pocit, jako bych se přesunul v čase. Je to totiž zvláštní starý dům, se sešlapanými shody, s vnitřní pavlačí a světlíkem. Snad vše je tam tak zvláštně krásné svou věkovitostí, stejně jako jeho dva obyvatelé. Bůh jim žehnej a skrze nás taky nějak pomáhej – panu Duchoňovi věčným pokojem a radostí v nebi a paní Patočkové v pokojném stáří u ní doma.

Petr Trefil – trvalý jáhen

Velký intelektuál JUDr. Miroslav Duchoň zemřel

Moje vzpomínky na JUDr. Miroslava Duchoně jsou poměrně četné. Pamatoval jsem si jej nejprve jako neobvykle vysokého muže z kostela, ale nic víc. V roce 2011 jsme se přestěhovali do Čechovky, kde bydlel i pan doktor. Byli jsme skoro sousedé. Začal jsem se s ním setkávat častěji, zejména při jeho procházkách po Čechovce a okolní přírodě. Měl k přírodě krásný vztah. Bylo to zřejmě způsobeno i jeho vztahem k Reynkovým. Neustále četl a vzdělával se. Byl velkým znalcem brodské historie, jednou mi dokonce přinesl vlastnoručně psaný seznam rybníků, které se nacházejí v parku Budoucnost. Jindy třeba knihu Zmizelý Havlíčkův Brod. A jindy zase kopii své kresby cesty k Petrkovu. Jednou jsem mu přinesl k narozeninám knihu Umývač výloh a arcibiskup, která pojednává o kardinálu Miloslavu Vlkovi. Moc se mu líbila. Asi třikrát jsem jej navštívil v jeho domě ve Dvořácké ulici. Vypadal sice jako obvyklý neuspořádaný příbytek starého mládence, jímž pan doktor celý život byl, ale věřím tomu, že v tom měl dokonalý systém. Mělo to tam velmi zvláštní atmosféru. Jako by se tam čas zastavil před sto lety.

Po operaci na počátku roku 2018 přesídlil pan doktor do Horní ulice ke své bývalé dlouholeté spolupracovnici z okresního soudu paní Jaroslavě Patočkové, která se o něj již řadu let předtím starala. I když toto soužití nebylo vždy úplně bezproblémové, měli se navzájem moc rádi. Jen díky její péči se pan doktor dožil téměř sta let. Zde jsem jej navštěvoval častěji. Po operaci byl pan doktor více shrbený a začal používat francouzské hole, ale mysl měl – až do svých cca 97 let - stále jasnou. Četl. Velmi rád četl, zejména české katolické autory jako byl Čep, Reynek nebo Zahradníček, ale také francouzské autory (v originále) jako třeba Pourrata. A velmi rád také o knihách přemýšlel, filozofoval.

Přestože mezi námi byla obrovská věková propast (téměř 75 let), velmi dobře jsme si rozuměli. Oba máme rádi historii a literaturu. Oba máme kořeny v Jiříkově u Habrů. Několikrát jsme se spolu zúčastnili různých akcí v Jiříkově (pravidelná modlitba růžence u kapličky, odhalení pamětní desky obětem komunistického režimu nebo posvěcení opravené kapličky).

Pan doktor v rozhovorech, které jsem s ním zažil, velmi nerad mluvil o sobě, dětství v Jiříkově, svých rodičích, své sestře. Udržoval si ode mne přirozeně jistý odstup, i když právě tato témata by mne byla bývala zajímala asi nejvíc. Předě

mnou zůstával částečně uzavřený. Zkusil jsem se na to zeptat asi dvakrát, pak dal pan doktor jasně najevo, že o tom mluvit nechce a já to respektoval. Několikrát jsme se jej snažili přemluvit k rozhovoru do Agapé, jednou už jsem s ním dokonce něco sepsal, ale poté pan doktor řekl, že je to příliš osobní a nevydali jsme to. Na konci mnoha našich setkání mne, dokud mohl, vyprovodil po schodech ke dveřím, podali jsme si ruce a vzájemně se počastovali křížkem na čelo. To bylo velmi pěkné a silné.

Pan doktor si vždy dovedl pevně stát za svým názorem. Zažil jsem to například v roce 2019, kdy vymyslel, že napíšeme dopis do Katolického týdeníku na podporu znovupostavení mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Říkal jsem mu, že to nemá smysl, že takových dopisů chodí do redakce stovky. On si to však nedal vymluvit a tak jsme dopis poslali. O rok později se mariánský sloup skutečně na Staroměstské náměstí po téměř 102 letech vrátil. Pamatuji si, že byl psán velmi archaickou právníčkou češtinou. Ale to byl prostě jeho styl. Jindy v roce 2019 jsem mu přinesl k podpisu petici proti postavení nějakých výrobních hal v Čechovce. Pan doktor ji odmítl podepsat, dokud se dokonale neseznámí s daným problémem. Vymyslel, že půjdeme na stavební úřad a tam nám to vysvětlí. Marně jsem jej přesvědčoval, že stavební úřad s tím nemá nic společného a nic podstatného k tomu nemůže uvést. A to se taky stalo. Už si přesně nepamatuji, jestli tu petici podepsal či nikoliv. Nezapomenutelným se pro mne stal výlet do Petrkova, kam jsme se vypravili spolu s panem Miroslavem Zavřelem. Byli jsme ale pouze na dvoře petrkovského zámečku, kde nás přijala Veronika Reynková. Dovnitř už jsme nešli. Tehdy byl pan doktor v Petrkově naposledy.

V lednu 2020 jsme při mši svaté oslavili jeho 95. narozeniny. Krátce nato přišla pandemie covidu-19 a moje návštěvy v Horní ulici na dlouhou dobu ustaly. Poté jsem pana doktora navštěvoval již velmi málo. Ale občas jsem zavolał, nedřívě jemu (vždy mne přivítal milým oslovením: „Zde Duchoň, ahoj Jendo“) a později, kdy už nebyl pan doktor v dobrém stavu, paní Patočkové. Úplně naposledy jsem pana doktora navštívil v dubnu 2023. Tehdy byl již pan doktor velmi unavený, snad i trochu pohublý, ale jistě byl velmi rád, že jsem přišel. Velmi krátce (asi 15 minut) jsme si popovídali a pak jsem odešel. Nevěděl jsem, že je to naposledy, co vidím pana doktora živého. I když jsem věděl, že v posledních měsících se zdravotní stav pana doktora zhoršuje, přesto jsem stále věřil, že to dotáhne do 100 let. Bohužel se to nestalo. Stovku jistě oslaví v nebeském Jeruzalémě se všemi, které měl rád a kteří měli rádi jej a kteří už jsou na věčnosti. Věřím, že se tam jednou setkáme a budeme pokračovat v našich rozhovorech. Nikdy na něj nezapomenu.

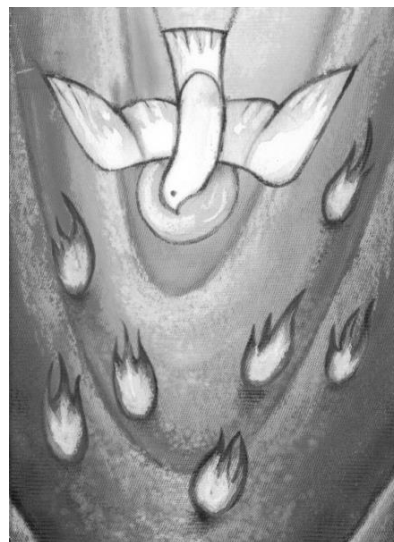
Jan Pavlík

Příprava na biřmování

V září 2024 začala příprava zájemců o přijetí svátosti biřmování. Přihlásilo se asi 20 lidí od mladých středoškoláků až po ty dříve narozené.

Příprava se koná každý druhý pátek po večerní mši svaté za účasti P. Oldřicha Kučery i P. Stanislava Jílka a stará se o ni Jana Stará s Martou Růžkovou.

Na začátku jsme si všichni vylosovali, za koho z této skupiny se budeme modlit, takže jsme propojeni i modlitbou. Různé „domácí úkoly“ nás mohou inspirovat i v čase mezi setkáními. Kromě vzdělávání ve víře se společně také modlíme a snažíme se vytvářet společenství.

Druhou říjnovou sobotu jsme se vypravili s biřmovanci na pěší pouť ke sv. Anně u Pohledu, abychom se více osobně seznámili. Pán Bůh nám dopřál krásné počasí. I když den před i den poté pršelo, nám krásně svítilo sluníčko a ozařovalo pestré podzimní barvy v přírodě. Cestou jsme měli čas povídat si, pomodlit se růženec, něco si k němu říct a samozřejmě jsme se také posilňovali z našich zásob a dělili se např. o něco sladkého. ☺ U sv. Anny jsme měli ještě čas, než dorazil otec Oldřich, tak jsme povídali o biřmovacích jménech a biřmovacích kmotrech. Vyvrcholením pouti byla mše sv. s otcem Oldřichem, při které biřmovanci četli čtení, zazpívali žalm a přečetli přimluvy, které jsme vytvořili cestou. Všichni jsme si z pouti odnášeli pocit radosti ze vzájemného přátelství a odhodlání k dobrému a zbožnému životu.

Je krásné doprovázet a povzbuzovat na duchovní cestě mladé (i starší) lidi toužící po Bohu a darech Ducha Svatého a budovat s nimi společenství.

Děkujeme kapele Výbuch, která pravidelně zajišťuje hudební doprovod při mši sv. před setkáním biřmovanců, i těm, kteří přicházejí a aktivně se účastní.

Prosíme i vás farníky, abyste mysleli v modlitbě na zájemce o biřmování i ty, kdo je připravují. Můžete se připojit třeba touto naší modlitbou:

*Přijď, Duchu Svatý, a naplň naše srdce svými dary.
Dej, ať se dobře připravíme k přijetí svátosti biřmování.
Doprovázej nás, prosíme, na naší životní cestě,
abychom dokázali plnit Boží vůli a byli dobrými křesťany. Amen.*

Jana Stará a Marta Růžková

NÁRODNÍ POUŤ DO ŘÍMA

28.-30. BŘEZNA 2025

bližší informace naleznete na webu:

www.cirkev.cz/narodni-pout-do-rima-2025

Královéhradecká diecéze - nabídky AVETOUR (www.avetour.cz)

Autobusem:

Odjezd: 26. 3. v podvečerních hodinách po trase Hradec Králové - Česká Třebová - Svitavy - Koclířov - Brno (možné změny vyhrazeny);

Příjezd: 31. 3. v dopoledních hodinách po stejné trase - cena: 9.990 Kč

Odjezd: 26. 3. v podvečerních hodinách po trase Hradec Králové - Česká Třebová - Svitavy - Koclířov - Brno (možné změny vyhrazeny);

Příjezd: 2. 4. v dopoledních hodinách po stejné trase - cena: 13.990 Kč

Letecká varianta:

Odlet a přílet: 27. 3. z Prahy z Letiště Václava Havla; 31. 3. do Prahy na Letiště Václava Havla - cena: 21.500 Kč

Diecézní centrum pro seniory Hradec Králové

pořádá zájezd na Národní pouť do Říma s návštěvou San Giovanni Rotondo, Petrelciny, Monte Sant'Angelo, Bari, Cascie a Manoppella, a to bez nočních přejezdů - termín: 26. 3. - 3. 4. 2025 - cena: 23.500 Kč

Dušičky 2024

pátek 1. 11. 2024 - Slavnost Všech svatých

- 18:00 mše svatá v kostele Nanebevzetí Panny Marie (NPM)

sobota 2. 11. 2024 - Památka na všechny věrné zemřelé

- 8:00 mše svatá v kostele NPM
- 18:00 mše svatá v kostele sv. Vojtěcha s pobožností na místním hřbitově

úterý 5. 11. 2024 – dušičkový týden (od 1. do 8. 11.)

- 18:00 poslední letošní mše sv. v kostele sv. Vojtěcha

sobota 23. 11. 2024

- 14:00 mše sv. v kostele NPM - s účastí pozůstalých a pracovníků charity,
kteří poskytli péči jejich blízkým

AGAPÉ

občasník havlíčkobrodské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkanský úřad Havlíčkův Brod,
Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod
tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: m.ruzkova@email.cz
Jen pro vnitřní potřebu farnosti.